

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

22 aprilie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte
judecători

URSACHE Petru
NICOLAEV Ghenadie
MORARU Petru

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de inculpat, prin care se solicită casarea parțială a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 decembrie 2014 și casarea totală a sentinței Judecătorei Căușeni din 04 septembrie 2013, în cauza penală privindu-l pe

OSADCII Sergiu xxxxxx, născut la xx
xxxxxx xxxx, originar și domiciliat în or. xxxxxx,
str. xxxxx xx, ap. xx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 28.07.2011 – 04.09.2013;

Instanța de apel:

- 1) 14.10.2013 – 22.01.2014;
- 2) 03.10.2014 – 04.12.2014; *rejudecată cauza*

Instanța de recurs:

- 1) 15.05.2014 – 01.07.2014 *dispusă rejudecarea;*
- 2) 19.03.2015 – 22.04.2015.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Căușeni din 04 septembrie 2013, a fost încetat procesul penal privind tragerea la răspundere penală a lui Osadcii S. pentru săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (1) Cod penal.

Prin aceeași sentință, Osadcii S. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza:

- art. 179 alin. (2) Cod penal la 2 ani închisoare;
- art. 155 Cod penal la 2 ani închisoare.

În baza art. 84 alin. (1) Cod penal, prin cumularea parțială a pedepselor aplicate, lui Osadcii S. i-a fost stabilită definitiv pedeapsa de 3 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a constatat, *în fapt*, că Osadcii S. la 01 februarie 2009, în jurul orei 18.40 a pătruns, ilegal, în locuința lui Gomaniuc L. situată în

or. xxxxxxxx, str. xxxxxxxx, xxx. La cererea lui Gomaniuc L. și a soțului ei Gomaniuc S. de a părăsi locuința, inculpatul a refuzat, amenințînd-o pe Gomaniuc L. cu răfuială fizică personală, precum și pe membrii familiei sale.

Tot el, la 02 septembrie 2009, în jurul orelor 20.00, repetat, a pătruns, în domiciliul cet. Gomaniuc L., și la cererea acesteia, precum și, a membrilor familiei, de a părăsi domiciliul, Osadcii S. nu a reacționat, amenințîndu-i cu răfuială fizică.

Tot el, la 30 aprilie 2011, în jurul orelor 14.00, aflîndu-se în apartamentul nr. xx situat pe str. xxxxxxxx din or. xxxxxx, în urma relațiilor ostile apărute cu mama sa, Ceban E., i-a aplicat acesteia lovituri pe diferite părți ale corpului, numind-o concomitent cu diferite cuvinte necenzurate, în consecință i-a provocat leziuni corporale, care conform raportului de expertiză medico-legală nr. 108/D din 25 mai 2011, au fost calificate ca leziuni corporale fără cauzarea prejudiciului sănătății.

Tot el, la 03 mai 2011, în jurul orei 20.40, aflîndu-se în apartamentul nr.xx situat pe str. xxxxxxxx x, în urma relațiilor ostile apărute cu mama sa, Ceban E., i-a aplicat acesteia lovituri, concomitent a înjurat-o și a insultat-o, în consecință i-a provocat leziuni corporale, care potrivit raportului de expertiză medico-legală 149/D din 24 iunie 2011, au fost calificate ca leziuni corporale fără cauzarea prejudiciului sănătății.

Tot el, la 08 mai 2011, la ora 21.24, realizîndu-și scopul amenințării cu omor, l-a contactat telefonic pe Ceban N., la locuința acestuia din or. Xxxxxxx, str. xxxxxxx xx, amenințîndu-l că îl va omorî atît pe el, cît și pe membrii familiei lui, inspirîndu-i victimei temerea pentru viața lui și a familiei sale, amenințare pe care Ceban N. a perceput-o ca reală de realizat.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept*, faptele inculpatului Osadcii S. întrunesc elementele constitutive ale infracțiunilor prevăzute de art. 179 alin. (2) Cod penal – *pătrunderea și rămînerea ilegală în domiciliul unei persoane fără consimțămîntul acesteia, săvîrșite cu amenințarea aplicării violenței* și art. 155 Cod penal – *acțiunea de amenințare cu omor, dacă a existat pericolul realizării acestei amenințări*.

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare în termenul și modul prevăzut de art. 401-402 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apeluri de către acuzatorul de stat, inculpat și avocatul Bolgar V. în numele inculpatului.

3.1. Procurorul a solicitat casarea parțială a sentinței, rejudecarea cauzei, cu pronunțarea unei noi hotărîri prin care Osadcii S. să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza art. art. 201¹ alin. (1), 179 alin. (2), 155 Cod penal, la cîte 2 ani închisoare pentru fiecare infracțiune, iar potrivit art. 84 Cod penal, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, a-i stabili definitiv pedeapsa de 3 ani închisoare cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis. În rest sentința să fie menținută fără modificări.

În motivarea apelului procurorul a invocat că instanța de fond greșit a încetat procesul penal pe capătul de învinuire imputat inculpatului în baza art. 201¹ alin. (1) Cod penal, fiind întrerupt termenul de prescripție.

3.2. Inculpatul a solicitat casarea sentinței în partea condamnării lui în baza art. 179 alin. (2) și 155 Cod penal, cu pronunțarea unei noi hotărîri de achitare în această parte sau

aplicarea unei pedepse neprivative de libertate. În rest sentința să fie menținută fără modificări.

În argumentarea celor solicitate s-a invocat aprecierea eronată a probelor administrate pe caz, nevinovăția de cele imputate și lipsa în acțiunile lui a elementelor infracțiunilor incriminate.

3.3. Avocatul Bolgar V. în numele inculpatului, în apelul său, a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei, cu pronunțarea unei noi hotărâri de achitare în privința inculpatului, invocând că pe epizodul în baza art. 179 alin. (2) Cod penal, organul de urmărire penală neîntemeiat a început urmărirea penală, deoarece din actele de constatare nu rezultă o bănuială rezonabilă că inculpatul a comis infracțiunea, fapt ce duce la nulitatea acțiunilor organului de urmărire penală, iar pe epizoadele bazate pe art. 201¹ alin. (1) și 155 Cod penal s-a invocat aprecierea eronată a probelor de către instanța de fond. La stabilirea pedepsei instanța de fond eronat i-a aplicat inculpatului prevederile art. 78 alin. (3) Cod penal.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bender din 22 ianuarie 2014, apelurile declarate au fost respinse, ca nefondate, cu menținerea sentinței fără modificări.

5. În partea descriptivă a deciziei adoptate instanța de apel a menționat că la pronunțarea sentinței, instanța de fond corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei și just a concluzionat că inculpatul Osadci S. a săvârșit anume infracțiunile imputate prin actul de sesizarea a instanței.

În opinia instanței de apel, la stabilirea categoriei și măsurii de pedeapsă aplicate în privința inculpatului pentru infracțiunile comise, prima instanță corect a ținut cont de toate circumstanțele reale și personale privind individualizarea pedepsei, aplicându-i o pedeapsă corectă, echitabilă și legală în quantum de 3 ani închisoare.

Argumentul invocat de acuzatorul de stat în cererea de apel precum că termenul de prescripție a fost întrerupt pe capătul de acuzare imputat în baza art. 201¹ alin. (1) Cod penal, inculpatul fiind anunțat în căutare la data de 15.04.2013, nu a fost reținut ca întemeiat de către instanța de apel, dat fiind faptul, că potrivit art. 60 alin. (1) lit. a) Cod penal, persoana se liberează de răspundere penală dacă din ziua săvârșirii infracțiunii au expirat 2 ani de la săvârșirea unei infracțiuni ușoare.

6. Nefiind de acord cu soluția pronunțată în cauză de către instanța de apel, procurorul, avocatul Bolgar V., în numele inculpatului, precum și însuși inculpatul, au contest-o cu recursuri ordinare.

- procurorul a solicitat casarea deciziei instanței de apel, cu remiterea cauzei la o nouă rejudecare în aceeași instanță, în alt complet de judecată, invocând argumente identice cu cele invocate în cererea de apel.

- avocatul Bolgar V. și inculpatul au solicitat casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri de achitare în privința lui Osadci S., invocând argumente identice cu cele din cererea de apel.

7. Procurorul, în conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, a depus referință privind opinia sa asupra recursurilor declarate de către inculpat și apărătorul acestuia, solicitând respingerea lor ca inadmisibile, deoarece

recurenții în recursurile declarate se referă la starea de fapt a cauzei, ceea ce nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală.

8. Potrivit deciziei Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 01 iulie 2014 au fost admise recursurile ordinare declarate de către procurorul în procuratura de nivelul Curții de Apel Bender, Popov O., inculpatul Osadicii S. și apărătorul său, Bolgar V., a fost casată total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bender din 22 ianuarie 2014, în cauza penală privindu-l pe Osadicii S., cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

9. În argumentarea soluției adoptate instanța de recurs a specificat că recursurile declarate de către procuror, inculpat și apărătorul acestuia conțin argumente identice cu cele invocate de ei în cererile de apel din aceste considerente Colegiul le-a examinat în cumul cu apelurile declarate de către aceștia.

Astfel, instanța de recurs a evidențiat în partea descriptivă a deciziei adoptate că instanța de apel deși în decizia sa a menționat că „*analizând cumulul de probe*”, însă analiza în cauză nu a fost efectuată, nefiind aplicate prevederile menționate în decizie de la art. 100 alin. (4) și art. 101 alin. (1), (2) Cod de procedură penală, cu aprecierea fiecărei probe în parte, cu expunerea asupra admisibilității sau inadmisibilității probei.

De asemenea, Colegiul a remarcat faptul că, deși la materialele dosarului sunt anexate un cumul de probe, însă instanța în decizie a menționat selectiv câteva probe, ignorând totalmente celelalte probe administrate la etapa urmăririi penale și în prima instanță, precum și în instanța de apel. Astfel, instanța de apel unilateral a făcut trimiteri la unele probe din dosar, concluzionând că acestea confirmă vina lui Osadicii S. în comiterea infracțiunii imputate, fără a verifica probele acumulate la urmărirea penală și în ședințele de judecată, prin citirea lor în ședința de judecată și consemnarea lor în procesul verbal.

Mai mult, tot în același context s-a specificat că, instanța de apel nu este în drept să-și întemeieze concluziile sale pe probele care nu au fost verificate în ședința de judecată a instanței de apel și nu au fost reflectate în procesul-verbal al ședinței de judecată, astfel fiind încălcate prevederile art. 413 Cod de procedură penală, care stipulează procedura de examinare a apelului, art. 336 Cod de procedură penală, care reglementează procedura întocmirii unui proces-verbal, precum și art. 373 Cod de procedură penală, ce conturează procedura cercetării probelor.

Cu privire la argumentul invocat de către procuror ce ține de “*încetarea greșită a procesului penal pe capătul de învinuire bazat pe art. 201¹ Cod penal*”, s-a menționat că soluționând acest argument instanța de apel în decizia sa după redarea prevederilor art. 391 alin. (1) pct. 6), art. 274 pct. 4) Cod de procedură penală și art. 60 alin. (1) lit. a) Cod penal a menționat că: „*Prin urmare, Colegiul penal conchide, că instanța de fond, reieșind din normele de drept enunțate, precum și din considerentele că la data de 30 aprilie 2011 și la 03 mai 2011 a săvârșit o infracțiune ușoară, prevăzută la art.201¹ alin.(1) Cod penal, iar din ziua săvârșirii infracțiunii au expirat 2 ani, corect a încetat procesul penal pe acest capăt de învinuire, liberînd inculpatul de răspundere penală, din motivul expirării termenului de tragere a persoanei la răspundere penală*”.

Față de cele ce preced, instanța de recurs a considerat că deși procurorul în dezvoltarea acestui argument a invocat suspendarea curgerii termenului de prescripție, instanța de apel nu a dat răspuns la acest argument preluând doar constatarea instanței de fond în acest sens.

Din conținutul deciziei instanței de apel, instanța de recurs a constatat că aceste prevederi legale totalmente au fost ignorate, și anume instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelurile părților. Astfel, s-a conchis că instanța de apel unilateral a făcut trimitere la unele probe din dosar, concluzionând că acestea confirmă vinovăția inculpatului și a ignorat altele. Erorile judiciare menționate în viziunea instanței de recurs au constituit temei pentru admiterea recursurilor declarate și dispunerea casării deciziei atacate, cu trimiterea cauzei la rejudecare.

10. Rejudecând cauza, potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 decembrie 2014 a fost respins, ca nefondat, apelul inculpatului și avocatului Bolgar V. declarat în interesele lui, cu admiterea apelului acuzatorului de stat, casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit căreia Osadcii S. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 201¹ alin. (1) Cod penal la 2 ani închisoare, iar în baza art. 84 Cod penal pedeapsa definitivă lui Osadcii S. i-a fost stabilită de 4 ani închisoare, cu executarea acesteia în penitenciar de tip semiînchis.

În rest celelalte dispoziții ale sentinței au fost menținute.

11. Analizând probele din dosar instanța de apel a statuat că ele pe deplin confirmă declarațiile părților vătămate, martorilor și infirmă cele relatate de inculpat privind nevinovăția sa. Or, nerecunoașterea vinovăției de către Osadcii S. nu echivalează cu achitarea sa odată ce acuzarea a administrat probe, care cu certitudine au dovedit că el se face vinovat de comiterea celor incriminate prin rechizitoriu.

Astfel, în privința învinuirii imputate lui Osadcii S. în baza art. 201¹ Cod penal instanța de fond corect a constatat că inculpatul a atentat asupra valorilor sociale cu privire la conviețuirea în cadrul familiei, care conform art. 16 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, constituie elementul natural și fundamental al societății și au dreptul la ocrotire din partea societății și statului, însă eronat a dispus încetarea procesului penal.

Or, sub aspectul *laturii obiective* în cadrul cercetării judecătorești s-a constatat ca urmare a acțiunilor inculpatului manifestate prin lovirea victimei violenței în familie, înjurarea mamei de către fiu cu cuvinte necenzurate și provocarea victimei suferințe fizice și psihice. Modalitățile de realizare a acțiunilor criminale ale inculpatului s-au constatat a fi: aplicarea leziunilor corporale fără cauzarea prejudiciului sănătății prin lovire, precum și violența psihică realizată prin ofense, provocare a stărilor de presiune, înjurare, șantajare, amenințări verbale, numire cu cuvinte ofensatoare.

Cît privește *latura subiectivă*, instanța de judecată a constatat că Osadcii S. a acționat cu intenție directă, concluzie care se atestă prin intensitatea actelor de violență, repetarea acțiunilor de violență, comportamentul inculpatului. Mai mult, din materialele dosarului se atestă că inculpatul o perioadă îndelungată sistematic o agresează pe mama sa.

Reieșind din cele expuse mai sus, a mai menționat că pedeapsa prevăzută de lege pentru săvârșirea acestei infracțiuni este munca neremunerată în folosul comunității de la 150 la 180 ore sau închisoare de pînă la 2 ani. În acest caz termenul de prescripție al răspunderii penale fiind de 2 ani, potrivit art. 60 Cod penal.

Cu toate acestea instanța de fond nu a luat în considerație faptul că termenul de prescripție a fost întrerupt din motivul că inculpatul Osadcii S. s-a eschivat de la răspunderea penală fiind emisă la 15.04.2013 încheiere prin care Osadcii S. a fost anunțat în căutare și a fost emis în privința lui mandat de arestare, iar potrivit art. 60 alin. (5) Cod penal „...*curgerea prescripției se suspendă dacă persoana care a săvârșit infracțiunea se sustrage de la urmărirea penală sau de la judecată*. Deci la momentul emiterii sentinței termenul prescripției nu era expirat, fiind întrerupt, iar Osadcii S. urma să fie condamnat în baza articolului dat.

Pe celelalte capete de acuzare imputate inculpatului instanța de apel a conchis că just a fost dispusă condamnarea lui Osadcii S. în baza art. 179 și 155 Cod penal, vinovăția lui fiind integral demonstrată prin probe concludente și pertinente, iar sentința în această parte urmează a fi menținută.

Cu privire la chestiunea de individualizare a pedepsei, instanța de apel a menționat că, prima instanță nu a acordat deplină eficiență prevederilor art. 61 și 75 Cod penal, aplicînd o pedeapsa greșit individualizată în raport cu prevederile legii penale, care reglementează pedeapsa, scopul acesteia și individualizarea ei, iar eroarea dată urmează a fi corectată prin aplicarea pedepsei în baza art. 201¹ Cod penal, în quantum de 2 ani închisoare, iar conform art. 84 alin. (1) Cod penal, o pedeapsă definitivă de 4 ani închisoare, cu executarea acesteia în penitenciar de tip semiînchis.

12. La 20 februarie 2015 inculpatul a declarat recurs ordinar solicitînd casarea parțială a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 decembrie 2014 și casarea totală a sentinței Judecătoriei Căușeni din 04 septembrie 2013, cu dispunerea achitării sale în baza art. 155 și 179 Cod penal și menținerea condamnării în baza art. 201¹ Cod penal.

În cererea de recurs, se invocă că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor din apel, în particular recurentul a menționat că instanța a omis să se expună argumentat asupra declarațiilor date de familia Gomanuc, nu s-a dat citire și nu s-a expus asupra declarațiilor martorului Dîmcenco T. și nici asupra celor solicitate de părțile vătămate Ceban N. și Ceban E. prin care s-a cerut aplicarea față de inculpat a unei pedepse non-privative de libertate.

Astfel, recurentul opinează că instanța de apel a examinat unilateral și tendențios probele din dosar.

Un alt temei de declarare a recursului specificat de recurent se referă la aceea că pe epizodul incriminat inculpatului în baza art. 155 Cod penal, nu au fost întrunite elementele infracțiunii, iar instanțele doar declarativ, neîntemeiat, în lipsă de probe veridice și pertinente, în special a înregistrării audio a convorbirii telefonice dintre inculpat și Ceban N., au făcut o încadrare juridică greșită a acestora. Or, intenția de a

atenta la libertatea psihică a lui Ceban N. în scopul înfrîngerii voinței lui, precum și amenințarea cu omorul, nu au fost urmărite de inculpat și nici nu au fost dovedite de acuzatorul de stat prin careva probe temeinice.

Recurentul mai specifică că instanțele au individualizat greșit pedeapsa aplicată acestuia și nu au ținut seama de circumstanțele reale ale cauzei și de personalitatea lui, aplicându-i o pedeapsă prea aspră pentru cele comise.

În continuare, recurentul menționează că, pe epizodul incriminat în baza art. 179 Cod penal, învinuirea a fost bazată doar pe declarațiile membrilor familiei Gomanuc din mai 2010 - declarații absolut contrare celor depuse de aceștia la 2-3 februarie 2009, în lipsă totală de careva probe veridice și pertinente, în ședințele instanței de fond și de apel nefiind nici date citirii și nici examinate declarațiile din 2009, ci doar cele din 2010, deci au fost puse la baza învinuirii doar niște declarații contradictorii a acelorași persoane și s-a apreciat și constatat absolut ilegal și neîntemeiat fapta ca violare de domiciliu.

În consecință, recurentul opinează că la judecarea cauzei penale în privința sa instanțele ierarhic inferioare au încălcat exigențele stipulate în art. 100, 101, 336, 413, 414 Cod de procedură penală, art. 7, 61, 75 Cod penal și art. 6 din Convenția Europeană pentru Drepturile Omului.

De drept, recurentul nu specifică pe care anume temeuri din cele exhaustiv reglementate de art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, își întemeiază recursul ordinar declarat.

13. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, acuzatorul de stat și părțile vătămate au depus referință privitor la opinia lor asupra recursului inculpatului, procurorul a menționat că recursul urmează a fi declarat inadmisibil, deoarece criticele recurentului nu au fost argumentate conform exigențelor prevăzute de art. 427 din Codul de procedură penală și acesta nu a specificat în textul recursului care este problema de drept de importanță majoră abordată în cauză, iar chestiunea de apreciere a probelor ține de starea de fapt a cauzei și nu constituie temei de declararea a recursului, iar partea vătămată Ceban N. și Ceban E. solicită aplicarea față de inculpat a unei pedepse non-privative de libertate.

14. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat, or în vederea acestei statuări se expun următoarele considerente de fapt și drept.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat, împotriva hotărîrii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sunt vădit neîntemeiate.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărîrile instanței de apel pot fi atacate cu

recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

La caz, din conținutul recursului declarat rezultă că recurentul nu invocă careva temeiuri de drept stipulate exhaustiv în art. 427 Cod de procedură penală. Art. 430 Cod de procedură penală prevede căror anume cerințe trebuie să corespundă cererea de recurs pentru a fi preluată pentru examinare, în special, textul recursului trebuie să conțină argumentarea ilegalității hotărârii atacate, cu indicarea expresă a temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală (unul sau mai multe din acestea) și cu invocarea problemei de drept ce persistă în cauză, indicând care este eroarea de drept comisă de instanțele ierarhic inferioare în opinia celui care declară recursul.

Așadar, Colegiul penal verificând textul recursului declarat, constată că alegațiile recurentului, deși nu au fost invocate expres, se încadrează în temeiurile de casare prevăzute de pct. 6), 8) și 10) din alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara eroarea de drept comisă de instanțele de fond ori de apel, atunci când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței. Pct. 8) stipulează că hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara eroarea de drept comisă de instanțele de fond ori de apel, atunci când nu au fost întrunite elementele infracțiunii și pct. 10) poate fi invocat dacă pedeapsa aplicată a fost greșit individualizată.

Deci, recurentul consideră că instanța de apel nu și-a argumentat corespunzător soluția sa privitor la condamnarea inculpatului în baza art. 155, 179 și 201¹ Cod penal, încălcând astfel exigențele art. 6 din Convenția Europeană, adică dreptul la un proces echitabil al părții și pct. 6 din alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală.

În particular, recurentul a menționat că instanța a omis să se expună argumentat asupra declarațiilor date de familia Gomanu și nici asupra celor solicitate de părțile vătămate Ceban N. și Ceban E. prin care s-a cerut aplicarea față de inculpat a unei pedepse non-privative de libertate. Astfel, recurentul opinează că instanța de apel a examinat unilateral și tendențios probele din dosar.

Cu referire la cele invocate de recurent, reieșind din aceeași jurisprudență constantă a Curții Europene, Colegiul penal reiterează că motivarea hotărârii este un proces de analiza și sinteza a actelor și lucrărilor dosarului care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor de amănunt, atâta timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza de față. Investită cu o situație de fapt, instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, a expus situația de fapt reținută și a concluzionat corect ca aceasta se încadrează în cadrul juridice în baza art. 155, 179 alin. (2) și 201¹ alin. (1) Cod penal.

În continuare, instanța de recurs în aceeași ordine de idei specifică că, așa cum rezultă din textul deciziei atacate, se constată că instanța de apel și-a motivat decizia în

conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, astfel, decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la respingerea apelurilor declarate de inculpat și avocatul acestuia, ca nefondate și admiterea apelului acuzatorului de stat, casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit căreia Osadcii S. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 201¹ alin. (1) Cod penal la 2 ani închisoare, iar în baza art. 84 Cod penal pedeapsa definitivă lui Osadcii S. i-a fost stabilită de 4 ani închisoare, cu executarea acesteia în penitenciar de tip semiînchis.

La fel, instanța de recurs reține că, în conformitate cu prevederile art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță și conform materialelor din dosar, ajungând la concluzia corectă că sentința atacată urmează a fi parțial casată, din considerentele expuse pe larg în pct. 9 al prezentei decizii.

Or, în fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și întemeiată.

În același context, în vederea respingerii argumentelor din recurs invocate de inculpat privitor la chestiunea de apreciere a probelor, instanța de recurs amintește că la etapa judecării recursului nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele ierarhic inferioare, acestea fiind atributul exclusiv al instanțelor de fond și de apel. Deci, Colegiul penal nu va examina criticile referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factice, ci va verifica, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanța de fond și cea de apel, corectitudinea condamnării inculpatului privind învinuirea imputată acestuia prin rechizitoriu.

Mai mult, în lumina jurisprudenței constante a Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție, se reține că regula generală desprinsă din dispozițiile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că la această etapă instanța de recurs verifică erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în baza temeiurilor stipulate expres de norma respectivă, dar nu apreciază sau face o reapreciere a stării de fapt reținute în speță.

Totodată, Colegiul penal pe această linie de considerente specifică că, pentru a constitui caz de casare eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică. Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

În cauza deferită judecării o atare eroare nu a fost constatată de către instanța de recurs.

Prin urmare, opozabil celor enunțate de recurent, Colegiul penal, verificând suplimentar materialele dosarului, specifică că, judecând apelul, instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție corectă de menținere a sentinței în partea condamnării lui Osadcii S. în baza art. 155 și 179 alin. (2)

Cod penal și dispunerea, totodată, a condamnării ultimului și în baza art. 201¹ Cod penal, care este argumentată și corespunzătoare cumulului de probe administrate și nemijlocit verificate în ședințele de judecată în condițiile art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală și, totodată, care au fost just apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, în baza cărora s-au stabilit cu certitudine că inculpatul a săvârșit infracțiunile nominalizate în circumstanțele descrise în rechizitoriu.

Cu privire la criticele inculpatului precum că instanța de apel a dispus condamnarea lui în baza art. 155 și 179 Cod penal, fără a se expune argumentat asupra declarațiilor date de familia Gomanuic, Colegiul penal le apreciază drept nefondate întrucât potrivit textului deciziei recurate se constată că instanța de apel verificând subsidiar declarațiile martorilor: Gomanuic S., Gomanuic V. și Gomanuic L., le-a descris în textul deciziei și a apreciat că cele spuse de martorii respectivi coroborează cu celelalte probe acumulate la dosar și demonstrează vinovăția lui Osadcii de cele incriminate.

Tot aici, Colegiul penal reține că aceste critici sunt vădit neîntemeiate, menționând că, în speță, au fost administrate și alte probe suficiente care dovedesc indubitabil vinovăția lui Osadcii S. în comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 155 și 179 alin. (2) și 201¹ alin. (1) Cod penal, și anume, aceasta se conchide din declarațiile date de părțile vătămate Ceban E., Ceban N. și Gomanuic L., declarațiile martorilor: Ceban P., Afteni V., Medialcova O., Ceban R., Gomanuic V., Gomanuic S. și Malanca M. De asemenea, vinovăția lui Osadcii S. a fost statuată de instanțele ierarhic inferioare și reieșind din următoarele probe puse la baza condamnării inculpatului:

- procesul verbal de confruntare între partea vătămată Gomanuic L. și Osadcii S. din 20 decembrie 2010 prin care se atestă intrarea ilegală a inculpatului în antreul familiei Gomanuic (vol. I, f.d. 87-88);

- procesul-verbal de verificare a declarațiilor părții vătămate, Gomanuic S. cu foto-tabel din 07 mai 2011 (vol. I, f.d. 133);

- procesul-verbal de verificare la locul infracțiunii a declarațiilor martorului, Gomanuic S. cu foto-tabel din 07 mai 2011 (vol. I, f.d. 142-143);

- procesul-verbal de verificare la locul infracțiunii a declarațiilor martorului, Gomanuic D., cu foto-tabel din 07 mai 2011, prin care se atestă că inculpatul a intrat în antreul apartamentului unde îi numea cu cuvinte necenzurate pe familia Gomanuic (vol. I, f.d. 144-145);

- fișa de avertisment din 30 aprilie 2011, prin care inculpatul a fost avertizat oficial de CPR Căușeni de a nu intra în conflict, de a nu o numi cu cuvinte injurioase și de a nu o maltrata pe mama sa, Ceban E. (vol. I, f.d. 164);

- Cartea de imobil prin care se confirmă că în apartamentul nr. xx din str. x. xxxxxxxxx, x, or. xxxxxx domiciliază Ceban E. (vol. I, f.d. 170-171);

- Hotărârea Judecătorei Căușeni nr.2-347/06 din 07 decembrie 2006 prin care a fost recunoscut dreptul de proprietate în devălmășie a fiului Osadcii S. asupra apartamentului nr. xx din or. xxxxxx, str. xxxxxxxxxxx nr. x. pe care mama acestuia, Ceban E. îl deținea cu drept de proprietate (vol. I, f.d. 172-173);

- Hotărârea Judecătorei Căușeni nr.347/2007 din 28 martie 2007 prin care a fost partajat apartamentul nr. xx din str. xxxxxxxxxxx nr. x, or. xxxxxxx prin atribuirea în proprietatea lui Osadcii S. odaia locativă cu suprafața de 16,2 m.p. la prețul de 6022.84 lei, iar mamei acestuia, Ceban E. odaia locativă cu suprafața de 14.2 m.p. la prețul de 5279.28 lei (vol. I, f.d. 171);

- procesul-verbal de cercetare la fața locului, cu planșa fotografică din 06 mai 2011 din apartamentul nr. xx din str. xxxxxxxxxxx, nr. x. or. Căușeni (vol. I, f. d. 194-196);

- fișa de evidență a lucrului de profilaxie nr.35/10 din 23 august 2010 prin care se atestă că Osadcii S. a fost luat la evidență ca scandalagiu familiar (vol. I, f.d. 198);

- Ordonanța de protecție din 13 august 2010 și ordonanța de prelungire a ordonanței de protecție din 17 noiembrie 2010 a victimei violenței în familie Ceban E. față de agresorul Osadcii S. (vol. I., f.d. 199-200):

- raportul de expertiză medico-legală nr. 108/D-2011 din 25 mai 2011 prin care expertul a conchis că la examinarea medico-legală a părții vătămate Ceban E. s-au depistat echimoză și excoriație pe dreapta, care au fost pricinuite prin acțiunea traumatică cu un obiect contondent dur, cu suprafața de interacțiune limitată, posibil la timpul și circumstanțele indicate și se califică ca leziuni corporale fără cauzarea prejudiciului sănătății (vol. I, f.d.228);

- răspunsul medicului psihiatru din 06 decembrie 2010 la demersul organului de urmărire penală, prin care se atestă că Osadcii S. a fost scos de la evidența medicului psihiatru (vol. I, f.d. 68-69);

- răspunsul medicului psihiatru și narcolog din 13 iunie 2011, potrivit căruia se confirmă că inculpatul nu se află la evidența acestor specialiști (vol. I, f.d.265);

- caracteristica negativă a inculpatului de la locul de trai (vol. I, f.d.266);

- revendicarea pe numele inculpatului prin care se atestă lipsa antecedentelor penale;

- copia sentinței Judecătorei Căușeni din 05 decembrie 2003 privind condamnarea lui Osadcii S. în baza art.186 alin.(2) lit. c) și d) Cod penal (f.d.73-74, 268-269), prin care se atestă caracteristica negativă a inculpatului;

- explicațiile și lămuririle depuse de Gumaniuc L. la CPS Căușeni (f.d.16-18).

În opinia Colegiului penal criticele recurentului referitor la lipsa elementelor constitutive ale infracțiunilor nominalizate supra, sunt vădit nefondate și nu sunt incidente cazului supus judecării, din motivul că instanțele inferioare au făcut o analiză completă și obiectivă a tuturor probelor administrate la toate fazele procesului penal, stabilind corect vinovăția inculpatului de comiterea infracțiunilor incriminate în baza art. 155 și 179 Cod penal.

Față de cele ce preced, instanța de recurs reiterează că instanța de apel corect a dispus respingerea apelurilor declarate de inculpat și apărătorul acestuia, apreciind argumentele expuse în textul cererilor de apel, drept nefondate, din motiv că probele nominalizate mai sus, cert dovedesc faptul că inculpatul a comis infracțiunile prevăzute de art. 155 și 179 alin. (2) Cod penal în circumstanțele descrise amănunțit în rechizitoriu.

În esență, toate acestea conturează convingerea fermă a instanței de recurs că inculpatul se face vinovat de comiterea infracțiunilor imputate prin actul de învinuire și

cel de sesizare a instanței și urmează să execute pedeapsa stabilită de instanța de apel, în volum deplin.

În continuare, revenind la textul recursului se reține că recurentul critică soluția instanței de apel, de altfel și cea a primei instanțe, deoarece în privința lui nu a fost individualizată corect pedeapsa stabilită în baza art. 155, 179 alin. (2) și 201¹ alin. (1) Cod penal, pretinsa eroare fiind încadrată de legea procesual penală în temeiul prevăzut de pct. 10) al alin. (1) din art. 427, potrivit căruia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Așadar, Colegiul penal consideră că temeiul pentru recurs invocat de recurent nu este incident în prezenta cauză, iar instanțele ierarhic inferioare și-au motivat just soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor art. 61 și 75 Cod penal la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei în privința inculpatului, stabilite conform sancțiunii articolelor imputate acestuia prin rechizitoriu, iar în sprijinul statuării respective se relevă următoarele.

Prin urmare, în cazul săvârșirii unei infracțiuni instanța de judecată este singură în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis această infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a quantumului pedepsei.

Pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, potrivit art. 61 Cod penal, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

Limitele termenelor de pedeapsă, prevăzute în partea specială sînt determinate de încadrarea juridică a faptei și reflectă gravitatea infracțiunii săvârșite. Gravitatea acesteia constă în modul și mijloacele de săvârșire a faptei, de scopul urmărit, de împrejurările în care fapta a fost comisă, de urmările produse sau care s-ar fi putut produce în urma săvârșirii infracțiunii. Categoria și termenul (limita) de pedeapsă ce urmează a fi stabilit este în dependență de circumstanțele atenuante și agravante, prevăzute de art. 76 – 77 Cod penal, precum și, efectele acestora prescise în art. 78 Cod penal.

Aceste criterii generale și speciale privind individualizarea pedepsei, au fost valorificate de instanțele ierarhic inferioare anume în această ordine, fiindu-i stabilit inculpatului termenul de pedeapsă prevăzute de art. 201¹ alin. (1) Cod penal, de 2 ani închisoare, adică în limitele sancțiunii normei respective, și menținînd pedepsele stabilite de instanța de fond pe capetele de acuzare imputate lui Osadcii S. în baza:

- art. 179 alin. (2) Cod penal la 2 ani închisoare;
- art. 155 Cod penal la 2 ani închisoare.

Prin urmare, conform art. 84 alin. (1) Cod penal, pedeapsa definitivă stabilită inculpatului a fost de 4 ani închisoare, cu executarea acesteia în penitenciar de tip semiînchis. Or, instanța de recurs consideră întemeiate motivele instanței ierarhic inferioare, în susținerea poziției cu privire la aplicarea în privința inculpatului a unei

pedepse sub formă de închisoare, reieșind din circumstanțele cauzei și personalitatea celui vinovat. Așadar, modalitatea de executare aleasă și cuantumul pedepsei aplicate inculpatului Osadicii S., pentru infracțiunile imputate acestuia, este în acord cu principiul proporționalității avînd în vedere faptele comise și urmările produse.

Din acest punct de vedere se conchide că, de fapt, în cauză nu s-a comis erorile de drept prevăzute în pct. 6), 8) și 10) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, deci, nu persistă temeiuri de casare a soluției adoptate. Avînd în vedere considerentele expuse și raportînd situația reținută în cauză, la prevederile art. 432 alin. (2) Cod de procedură penală, Colegiul penal concluzionează că la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța de apel a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală, iar recursul declarat de inculpat este inadmisibil.

Pe cale de consecință, în contextul celor expuse, Colegiul penal conchide că concluziile la care a ajuns instanța ierarhic inferioară privitor la vinovăția inculpatului este corectă și corespunde materialului probator.

În virtutea considerentelor expuse supra, constatînd că în cauză există o concordanță deplină între probele administrate și situația de fapt stabilită de instanța de fond și cea de apel în privința lui Osadicii S. nefiind identificată de instanța de recurs prezența vreunei erori judiciare, care ar putea servi drept temei de casare a deciziei recurate, Colegiul penal consideră ca fiind neîntemeiate criticile formulate de către inculpat în cererea de recurs ordinar deferit spre examinare.

15. În temeiul art. 432 alin. (1) – (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul Osadicii Sergiu xxxxxx, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 decembrie 2014, în propria cauză penală, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată integral la 21 mai 2015.

Președinte

URSACHE Petru

Judecător

NICOLAEV Ghenadie

Judecător

MORARU Petru